

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **T. P.**, nar. X, t.č. PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zast. Mgr. Ondřejem Rejskem, advokátem AK Hradec Králové, Buzulucká 431, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2010, čj. OAM-565/VL-10-PA03-R2-2006, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 12. 2. 2010, čj. OAM-565/VL-10-PA03-R-2006 rozhodl žalovaný správní orgán o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14 a §§ 14 a) a 14 b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Učinil tak, dle přesvědčení soudu, nad rámec své povinnosti, když dřívejším rozsudkem krajského soudu ze dne 27. listopadu 2008 došlo prvním výrokem k zamítnutí žaloby, směřující proti výroku o neudělení mezinárodní ochrany dle stejných ustanovení zákona o azylu co do § 12 a § 13 tohoto zákona rozhodnutím žalovaného ze dne 4.

října 2006, čj. OAM-565/VL-10-ZA04-2006 a soud uložil žalovanému správnímu orgánu, aby se znovu zabýval v novém řízení ve věci žalobce případným naplněním podmínek ust. § 14, § 14 a) a § 14 b) zákona o azylu. Tento rozsudek krajského soudu nabyt právní moci dnem 18. prosince 2008, nebyla proti němu podána kasační stížnost a soud je tak přesvědčen, že v daném případě bylo povinností správního orgánu zabývat se v novém řízení toliko případným naplněním či nenaplněním podmínek ust. § 14, § 14 a) a § 14 b) zákona o azylu. Soud při svém rozhodování vycházel z právního názoru Nejvyššího správního soudu v Brně, který v tomto rozhodnutí též vyjádřil. Konstatoval posléze po přezkoumání a projednání věci vadu řízení, spočívající v nedostatečně zjištěném stavu věci ohledně zdravotního stavu žalobce a uložil žalovanému, aby okolnosti zdravotních obtíží a léčby žalobce podrobněji přešetřil a vyvodil z jeho námitek odpovídající závěry. Též uložil správnímu orgánu, aby se vážně zabýval aktuální situací v Gruzii a aktuálně zjistil, zda žalobci v případě návratu do země původu nehrozí nebezpečí, obdobné vážnosti situace, upravené ust. § 14 a) zákona o azylu.

Ve správním spise se po rozhodnutí krajského soudu nachází podkladová zpráva MV ČR – Informace MZV, čj. 122978/2004-LP ze dne 25. 6. 2004, pojednávající o zdravotní péči v Gruzii, dále Informace MZV, čj. 118731/2007-LP ze dne 11. 6. 2007, pojednávající o situaci neúspěšných žadatelů o azyl a žádostech o azyl v zahraničí v Gruzii. Zdravotní péči v Gruzii se pak dále zabývá Informace MZV, čj. 116193/2004-LP ze dne 3. 5. 2004, Informace ACCORD z 22. 3. 2006. Konkrétně pak situací léčby hepatitidy C a zdravotnictvím v Gruzii se zabývá materiál Informace Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům, červen 2005, zabezpečena byla i Zpráva o pokroku v Gruzii, zpracovaná Komisí Evropských společenství v Bruselu 23. 4. 2009, dále Informace MV Velké Británie z 15. 10. 2008 – vybrané části o Gruzii a Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2008 v Gruzii, a to MZ USA z 25. 2. 2009.

S žalobcem byl proveden pohovor dne 22. 9. 2009, v jehož průběhu žalobce uvedl, že se svojí zemí kontakt nemá, navíc tam proběhl před 6 měsíci konflikt, nemá tam již nikoho, otec zemřel, matka utekla do Arménie, Gruzínci jej považují za nepřítele, neboť je Osetinec. Vše začalo, když se stal prezidentem Gamsachurdia, byl to konflikt Osetie s Gruzii, ani neví, kdo nyní v jeho bývalé vesnici žije, zda Rusové či kdo. Nemá tam být, nikoho nemá. Byl nepřítelem, byl i v Rusku, ale jakmile se dostavil někde na policii, bylo mu řečeno, ať jde do Osetie. Matka žije u zetě, nemohl by tam žít. Kdyby se vrátil, zabili by ho, je tam válka. Chtěli ho zabít, on utekl do Ruska, žil tam na různých místech, válka tam trvá již 20 let, proto nemohl ani dokončit VŠ studia. K dotazu, proč neuvedl, že má hepatitidu C již při příjezdu, uvedl, že nic nevěděl, byl rok a půl v nemocnici v H. K., nyní chodí v P. na infekční oddělení do n. M.. Naposledy tam byl asi před 4 měsíci, je vždy vyzván. V nemocnici s ním nic nedělají, pouze mu vždy vzali krev, nic neužívá, nedostal interferon. V Gruzii by nebyli schopni ho léčit, není tam zdravotní pojištění, je tam nepřítel, kdo by léčil nepřítele. Posléze uvedl, že se o své nemoci dozvěděl asi rok před příjezdem do ČR, chodil tam na infekční oddělení do nemocnice a tam mu řekli, že bude žít tak deset let. Dal správnímu orgánu souhlas ku zjištění všech okolností svého onemocnění a uvedl, že do Gruzie se vrátit nemůže, chce se zde

oženit a mít klid. Téhož dne byl žadatel seznámen s novými podklady s tím, že podrobně se s nimi seznamovat nechce, neboť zná vše ze života.

V průběhu pohovoru dne 20. 10. 2009 žalobce uvedl, že o možnostech azylu a léčby v České republice nic nevěděl, jel do Rakouska, neboť v Arménii ani Rusku by mu nikdo nic nezabezpečil. Nemůže chodit, jíst, pracovat, v noci nemůže spát, cítí játra jako kámen, špatně močí. V h. nemocnici mu řekli, že léčba stojí mnoho peněz, že musí počkat, byli za ním dokonce redaktoři z novin, nyní jezdí do Prahy. Dále žalobce uvedl, že poslední zpráva z nemocnice je z minulého roku, protože vše další mu bylo ukradeno, spolu s doklady. Naposledy byl v nemocnici asi před 3 – 4 měsíci, nepamatuje se. Myslí si ale, že není vůbec léčen, ač by se léčit měl, nechce zemřít. Uvedl, že bral drogy, píchal si, co bylo, protože Gruzínci mu úplně zničili život. Došlo ku spálení domu, otec kvůli tomu zemřel, útočili na žalobce proto, že je Osetinec. Studoval v té době vysokou školu chemického směru, měl před sebou státní zkoušky a obhajobu, ale musel odejít, chce, aby mu ČR pomohla získat tento doklad. Ze závislosti se po příjezdu do ČR vyléčil. V Praze se dají drogy sehnat všude, on chodil k Muzeu. K dotazu správního orgánu ohledně krádeže a přestupku pak žalobce uvedl, že se to stalo v létě, měl jen tričko a ochranka obchodu ho obvinila, že chtěl ukrást kabát, byl předán do PL, odkud ho po týdnu pustili. V té době byl v afektu, protože mu zemřel otec, nosil plnovous, což je doma zvykem po 40 dní na znamení smutku. Záležitost byla předána přestupkové komisi MěÚ K. n./O.. Po návratu z nemocnice byl na Zastávce a chtěli ho pustit na privát, ale věděli, že za týden dostane negativ a jemu třeba uteče odvolací lhůta. Jeho to však napadlo, požádal o převedení do K.. Uvedl, že doma má haldu podkladů o svém zdravotním stavu, s Gruzíí nemá nic společného a nevrátí se tam. K materiálu o hepatitidě z internetu uvedl, že toto zná. Součástí správního spisu jsou zdravotní nálezy z r. 2006, 2007 a 2008, konstatující hepatitidu C u žalobce. Z r. 2009 jeden zdravotní nález MUDr. K. ze dne X.

V žalobě žalobce uvádí, že správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť ho trápí skutečné obavy z návratu do země původu po tak dlouhé době, žalovaný se nezabýval dostatečně ohrožením, kterému může být v případě svého návratu vystaven. Je Osetinec, který pochází ze zóny gruzínsko-osetinského konfliktu, byl v Gruzii vystaven neustálému obtěžování, následně mnohým fyzickým útokům a napadáním, opakovaně mu bylo vyhrožováno smrtí, neboť s celým válečným konfliktem nesouhlasil a tak i veřejně vystupoval. Dokonce mu byl spálen i dům. V důsledku výtek, že nebojoval, byl nucen opustit svou rodnou vesnici, uchýlit se jinam, ale klid neměl ani v dalším městě, pro svoji národnost měl stálé konflikty se sousedy. Zkontaktoval policii, ale ta byla lhostejná, nic nevyšetřila, ani ho nevyrozuměla o případném prošetření. Stížnost si nepodával, neboť je přesvědčen, že by byla zbytečná. Ve své vlasti je považován za nepřítel, už jen z důvodu, že je Osetinec, pokud by se musel vrátit, v důsledku osetinsko-gruzínského konfliktu ho čeká pouze ohrožení na životě a případná smrt. V minulosti byl již několikrát terčem útoků, pokud by neprchl, byl by již mrtev, má tak oprávněné obavy o svůj život a bezpečí. Dalším důvodem jeho obav je jeho zdravotní situace, trpí závažnou nemocí – chronickou hepatitidou C, pro niž byl vyšetřen a léčen v nemocnici v H. K., toto léčení vyžaduje dlouhou dobu, pravidelné

kontroly, které absolvuje v P. v M.. Toto je v případě jeho návratu do vlasti nerealizovatelné, ať již z hlediska dostupnosti zdravotní péče při tomto typu onemocnění, tak i z hlediska nutné spoluúčasti pacienta na úhradě nákladů léčby, neboť takto je léčba v domovině pro něho nedostupná. Dostačující péči mu tam není nikdo schopen poskytnout, v případě návratu do země původu se bojí o život i z tohoto důvodu. Odkazuje na spisový materiál a navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán reagoval vyjádřením ze dne 12. 4. 2010, uvedl, že námitky žalobce za oprávněné považovat nelze. Odkázal na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, žalobcovy výpovědi, přiložené informace o zemi původu, lékařské zprávy a konečně samotné rozhodnutí ve věci. Žalovaný je přesvědčen, že zjistil skutečný stav věci dostatečně, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu řízení sdělil a opatřil si pro své rozhodnutí potřebné podklady. Ve věci žalovaný rozhodoval již podruhé, když prvé řízení skončilo rozhodnutím Krajského soudu v H. K., kterým byla žaloba ve výroku o § 12 a § 13 zamítnuta a rozhodnutí bylo zrušeno ve výroku o § 14 a neudělení doplňkové ochrany dle §§ 14 a) a 14 b) zákona o azylu. Po novém projednání věci odkazuje žalovaný na podrobné pasáže napadeného rozhodnutí a doplňuje, že by neměla Česká republika sloužit jako bezplatná, kvalitní nemocnice pro cizince typu žalobce, za zdravotní komplikace si může žalobce sám, svým nezodpovědným stylem života, dlouholetým užíváním drog, je pak především na něm, jak se bude dál jeho zdravotní stav vyvíjet, jak bude dodržovat životosprávu, aby nedocházelo k zhoršování zdravotních potíží. Ani v České republice není veškeré zdravotnictví pro místní občany zcela zdarma, navíc k popsané léčbě se nepřistupuje ani u všech „domácích“ pacientů, neboť tato je podmíněna konkrétní vhodností a důkladným výběrem pacienta. Správní orgán na základě výpovědi žadatele a informací o zemi původu neshledal u tohoto ani opodstatněnost pro vyslovení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14 a) a 14 b) zákona o azylu, je přesvědčen, že žalobce podal žádost o azyl účelově z důvodu legalizace pobytu, neboť mu hrozilo správní vyhoštění poté, co byl vrácen do ČR z Rakouska. Původně tedy ani neměl v úmyslu žádat v České republice o udělení mezinárodní ochrany a uváděl, že jeho zdravotní stav je dobrý. Správní orgán odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí a žádal zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V soudu doručené replice žalobce ze dne 25. 5. 2010 tento uvádí, že v Gruzii bydlel s rodinou ve vesnici T., sedm km od hlavního města Jižní Osetie C.. Je osetinské národnosti, studoval na Vyšší polytechnické škole v Tbilisi. Důsledkem vlády prezidenta Gamsachurdiji byl konflikt mezi Gruzínci a Osetinci, který přerostl v genocidu Osetinců a krutou válku, kvůli nacionálním čistkám ze strany Gruzínců nedokončil žalobce studia. V té době již byla jeho sestra provdána v Arménii, valná část obyvatel vesnice odešla, protože se tam nedalo žít. Hodně domů bylo vypáleno, také jejich dům. V důsledku války přišlo o život hodně lidí, i žalobcův otec, matka odcestovala k sestře, žalobce se skrýval v Gruzii, lidé, kteří se v sousedství dozvěděli o jeho národnosti, ho bili a vysmívali se mu. Pro tuto obtížnou situaci vycestoval do Ruska, i tam byl ale ponižován, a to proto, že je z Gruzie, dostal se do těžkých depresí, které se snažil potlačovat užíváním drog, tyto dostával od

dealerů za různé služby. Takto žil asi půl roku, zřejmě se nakazil hepatitidou C. Sestra o něho měla strachů, půjčila mu od známých dva tisíce amerických dolarů a pomohla získat Schengenské vízum. Žalobce přijel do ČR koncem dubna 2006, seznámil se s Arménem, který mu nabídl společnou cestu do Rakouska, kde požádají o azyl. Rakouská policie jim ale vysvětlila, že mohou požádat o azyl v ČR, což žalobce učinil. V PS byla zjištěna jeho hepatitida, ale pracovníci nepodnikli žádné kroky k zlepšení jeho zdravotního stavu. 8. 8. 2008 došlo mezi Gruzínci a Osetinci a Rusy na druhé straně k válečnému konfliktu, gruzínská armáda vstoupila do C., zabila mnoho civilistů, ruská vojska vytlačila gruzínské vojenské síly 50 km od C.. Při těchto operacích zůstaly z rodné vesnice žalobce pouze ruiny, nyní je tato oblast pod kontrolou ruských a osetinských vojáků, šíří se nenávist vůči Osetincům. Žalobce v zemi nežije již 20 let, zažil tam jen ponižování a výsměch, chce žít normálně. Nesouhlasí s tím, že by ČR neměla sloužit jako bezplatná nemocnice, protože do Gruzie se nemůže vrátit, je tam považován za nepřítele, v případě návratu se obává fyzické likvidace, 90 % obyvatel nemůže požádat o lékařskou pomoc. V ČR nikdy lékařské vyšetření nevymáhal, vždy upozornil na to, že je těžce nemocný, věří, že mu lékaři pomohou, nemocní hepatitidou umírají za 20 let po nakažení. K svému přípisu žalobce přiložil nález FN M. ze dne 30. 10. 2009, v němž se konstatuje chronická virová hepatitida C, stav po septické tromboflebitidě LDK a závislost na opioidech v anamneze nyní 17 měsíců bez metadon substituce. V rámci tohoto vyšetření žalobce sdělil, že poslední kontrola byla 11/08, nechodil, protože mu zemřel otec. Z nálezu FN H. K. ze dne X plyne, že žalobce trpí chronickou virovou hepatitidou C a závislostí na opioidech, nutná šetřící dieta, bez konzumace alkoholu a aplikace toxických látek. Z nálezu FN v H. K. ze dne X MUDr. H. plyne, že žalobce byl v metadon programu DROPIN P. do května 2009, poté recidiva, užíval ilegálně kupovaný Codein, Diazepam, DHC Continuuus, naposledy před 25. 2. 2010, nyní nastaven na Metadon.

V průběhu jednání soudu dne 1. 7. 2010 zástupce žalobce namítal, že je potřebné zkoumat jeho věc v plné šíři, neboť v Gruzii došlo k závažným změnám, naposledy v r. 2008 a z tohoto důvodu i rozhodnutí, vydané v únoru 2010 představuje nedostatečně zjištěný stav věci. Dřívější žalobcovy obavy z pronásledování z důvodu jeho národnosti v zemi původu se v r. 2008 vystupňovaly, správní orgán si neopatřil dostatečně aktuální zprávy a nadále vycházel z těch, které opatřil pro původní řízení. Jediná zpráva zabývající se možností léčby hepatitidy C je zpráva, vypracovaná OPU z r. 2005. Správní spis neobsahuje ani seriózní informace o tomto typu žloutenky jako takové, podkladově je ve spise toliko mail Dr. M. a otisky stránek pořízených zřejmě z internetu, které strana žalobce nepovažuje za příliš důvěryhodné. O současném dění v Gruzii neměl správní orgán dostatečně aktuální zprávy. Žalobce uvedl, že ve vlasti již nikoho nemá, jeho vesnice je v zóně ruských vojsk a již prakticky neexistuje. Soudu žalobce předložil fotokopii novin, z nichž plyne, že on drogy neužíval, byl členem fotbalového mužstva, které bylo mistrem Gruzie, jenže takto mohl hrát pouze Gruzínek a oni po něm žádali, aby si změnil příjmení. Toto on neudělal a zničili mu život, skončil i školu a nemohl hrát. Mezi Gruzii a Ruskem nejsou diplomatické vztahy, Osetie byla uznána samostatným státem a boje nikdy nepřestanou. V lékařských kruzích je dobře známo, že lidé nemocní žloutenkou

se dožijí tak 22 let, on už těch dvacet odbyl, vypadávají mu zuby, chtěl by dožít normálně, ovšem v Gruzii se může léčit s náklady, které to představuje, tak 10 % obyvatel. Myslí si, že po návratu by byl zajat a nikdo by ho neléčil, všichni si myslí, že bojoval proti Gruzii. Ptal se MUDr. K., proč ho neléčí interferonem a bylo mu sděleno, že se čeká na případnou aktivaci viru. K tomu zástupce žalobce doplňuje, že naposledy bylo správnímu orgánu vytknuto nedostatečné zjištění stavu věci ohledně hepatitidy C a bylo uloženo zjistit možnou léčbu v Gruzii, hodnověrné zdroje nebyly obstarány, nelze rozhodovat z náhodně staženého materiálu z internetu. Za relevantní podklad nepovažuje strana žalobce ani mail MUDr. M.. Válka v Gruzii znamenala podstatnou změnu okolností této věci a správní orgán si nezaopatřil potřebné podklady, žalobce má i nadále strach z pronásledování z důvodu své národnosti, bojí se o život a naplňuje tak podmínky ust. § 12 b), ale i doplňkové ochrany zákona o azylu. Žalobce i nadále trvá na svém závěrečném návrhu, účtuje odměnu právního zástupce.

Pověřený pracovník žalovaného poukázal jednak na skutečnost, že žalobce v průběhu správního řízení nenamítal nic proti podkladům, které si žalovaný zabezpečil, s podklady se odmítl seznámit. Co do námítky nedostatečných podkladů odkazuje na jednotlivé pasáže napadeného rozhodnutí, kde na str. 3 jsou uvedeny jednotlivé zprávy i materiály o zdravotním stavu žalobce, je patrné, že žalobce s touto chorobou již přicestoval, na str. 4 pak je citováno sdělení Správy uprchlických zařízení ze dne 9. 5. 2006 i zprávy z Vyšních Lhot a další podklady, pojednávající mj. o užívání drog žalobcem. Zprávy o zemi původu jsou citovány na str. 5 rozhodnutí, žalobce se s nimi odmítl seznámit. Od str. 7 je seriózně popsána léčba žalobce a situace je řádně vysvětlena. Na azyl v České republice není nárok, představuje toliko jednu z možností setrvávání žalobce na zdejším území. Žalovaný je přesvědčen, že se věci žalobce zabýval seriózně, jistě rozhodnutí nelze označit za nezákonné a je navrhováno zamítnutí žaloby. Náhradu nákladů žalovaný neúčtoval.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.). Předně soud konstatuje, tak, jak v úvodu svého rozhodnutí zdůraznil, že vzhledem k tomu, že svým rozsudkem ze dne 27. 11. 2008 zamítl žalobu žalobce směřující proti rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle §§ 12 – 14 b) zákona o azylu v rozsahu ust. § 12 a § 13 tohoto zákona, proti tomuto rozsudku krajského soudu nebyla podána kasační stížnost, považuje soud rozhodnutí žalovaného v tomto rozsahu za nadbytečné, neboť se jedná o věc již pravomocně rozsouzenou. Z tohoto důvodu soud poukazuje plně na dřívější zdůvodnění neexistence azylově relevantních důvodů v případě žalobce co do ust. § 12 zákona o azylu jak správního orgánu, tak soudu. Proto toliko zcela pro formu, i v novém rozhodnutí žalovaný správní orgán dospěl velmi seriózně k závěru, že o ust. § 12 a) zákona o azylu není potřebný podrobnější rozbor, neboť žalobce o žádných svých politických aktivitách, které by mohly vést k závěru o pronásledování z politických důvodů nikdy nehovořil. K ust. § 12 b) zákona o azylu pak žalovaný, dle přesvědčení soudu, zcela vyčerpávajícím způsobem poukázal na

to, že žalobcem sdělený příběh podmínky ust. § 12 b) v azylově relevantním smyslu naplněn není, a to na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Vhodně žalovaný v dané věci odkázal i na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 7 A 754/2000. Podmínky ust. § 13 naplněny nejsou bez dalšího.

V dalším se pak soud zabýval zejména tím, zda-li správní orgán v novém řízení shromáždil dostatek podkladů pro to, aby mohl konstatovat, že v případě žalobce není vhodná a možná úvaha humanitárního charakteru ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu, která by měla nastoupit v případě, hodném zvláštního zřetele. Soud vzal v průběhu předchozího řízení v úvahu, že hepatitida C byla u žalobce v České republice zjištěna v době jeho přicestování, přesto nebyla v rozhodnutí tato úvaha správního orgánu dostatečně zdůvodněna. V novém řízení byly s žalobcem provedeny dva pohovory, shromážděny materiály, které výše uvedeny. Soud doplněné podklady výše cituje a uvádí, že je přesvědčen po novém přezkoumání věci, že podklady správního orgánu pro závěr, vyslovený v novém rozhodnutí žalovaného na str. 6 – 8, byly v tomto směru zcela dostatečné. Situace žalobcova onemocnění žloutenkou je popsána podrobně, seriózně přezkoumatelným způsobem je zdůvodněna úvaha, která vedla žalovaný správní orgán k závěru, že v případě žalobce, průběhu jeho choroby a léčby v ČR i možnostech v zemi původu neshledal důvody, hodné zvláštního zřetele ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu. Žalobce nikdy nehovořil o tom, že by se k němu státní orgány jeho země původu chovaly jako k nepříteli, takové chování připisoval toliko soukromým osobám – sousedům v bydlišti a na vesnici, či že by mu byla odepírána léčba jeho onemocnění. V České republice je žalobce opakovaně léčen metadonovou léčbou v souvislosti s jeho požíváním drog, ať již dřívějším, či nedávným, co do onemocnění hepatitidou typu C je sledován laboratorně a doporučován šetrící a dietní režim. To, proč v jeho případě dosud nedošlo k aktivnějšímu způsobu léčby, je vyčerpávajícím způsobem zdůvodněno v napadeném rozhodnutí. Se zprávami, z nichž žalovaný co do situace léčby hepatitidy C v Gruzii čerpal, se žalobce seznámit nechtěl, žádný podklad, na základě něhož by dokumentoval jinou situaci, než jaká je popsána v rozhodnutí žalovaného, nepředložil, pouze argumentoval, že by žádnou léčbu nedostal, neboť je nepřítel, což z dalšího zdůvodnění nevyplývá. Soud tak v novém řízení uzavírá, že žalovaný se v daném případě již se situací případného stavu, hodného zvláštního zřetele, vypořádal dostatečným způsobem. Konečně pak soud v dané věci odkazuje i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 22. 1. 2004, učiněné pod sp. zn. 5 Azs 47/2003, zdůrazňující, že na azyl z humanitárního důvodu není právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. Samotné správní rozhodnutí pak podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem, za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné, nebo přímo opačné závěry.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že

je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů, partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství či partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Podmínky ust. § 14 b) zákona o azylu naplněny nejsou, soud proto věnoval pozornost tomu, zda se správní orgán dostatečným způsobem vypořádal, s ohledem na námitky vznesené žalobcem, s odůvodněním nenaplněné hrozby vážné újmy, která by žalobci hrozila v případě jeho návratu do vlasti. Po přezkoumání a projednání věci soud konstatuje, že žalovaný podrobně popsal situaci navrátilých se žadatelů o azyl do Gruzie s konstatováním, že obecně jim zcela jistě žádná vážná újma, uvedená v ust. § 14 a) odst. 2 zákona o azylu, nehrozí. Správní orgán z podkladových zpráv o zemi původu uzavřel, že pokud žalobce apeloval na aktuální změny v Gruzii zejména co do konfliktu z r. 2008, je potřebné vzít v úvahu, že Gruzie a Rusko podepsaly dohodu o příměří, k válečným operacím nedochází. Pokud pak žalobce uvádí, že v Gruzii již nikoho nemá a nemá se kam vrátit, soud si dovoluje konstatovat, že jeho situace v České republice je obdobná. Soud neshledal žádnou skutečnost, pro kterou by mohl konstatovat, že vycestování žalobce je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Soud je přesvědčen, že napadené rozhodnutí odpovídá na všechny námitky

žalobce, a to i ty, které žalobce uváděl v replice na vyjádření správního orgánu. Soud v posledně vedeném správním řízení neshledal žádné vady, neshledal ani žádnou nezákonnost v rozhodnutí, napadeném žalobou a nemohl tak dospět k jinému závěru, než že žaloba proti poslednímu rozhodnutí žalovaného, vydanému dne 12. 2. 2010, je nedůvodná. V souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. proto tuto žalobu soud jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný, ostatně krom náhrady nákladů právního zastoupení, které byly jeho zástupci přiznány samostatným usnesením náhradu nákladů řízení nežádal, žalovaný tuto též neúčtoval.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů a za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí.

Kasační stížnost je třeba podat ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu v Brně, který o ní bude rozhodovat. Nemá-li účastník vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem.

V Hradci Králové dne 2. července 2010

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně